

Tronfjellposten

SPESIALUTGAVE Nr. 5

Uke 30 * Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet * 2021

Swami Paramananda, Ranchi, Bihar, India 1983. Foto: BP.

I SØKEN ETTER SANNHET

MINE OPPLEVELSER MED
SWAMI PARAMANANDA

SELVBIOGRAFIEN TIL EN YOGI FRA VESTEN

BJØRN PETTERSEN

© Copyright

Bjørn Pettersen

og

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
2560 Alvdal
Norge

Denne selvbiografien kan ikke gjengis helhetlig eller i deler,
på noe medium eller i noe media,
spesielt ikke sosiale medier,
uten forfatterens eller utgiverens skriftlige samtykke.

Dette gjelder også for oversettelse til andre språk.

Det oppfordres derimot til å skrive og dele omtaler, gjerne på sosiale medier,
og dele lenker som viser til kilden:

www.tronuni.org

INNHOLD

Forord

Innledning

Forvandlingens kondor
Huggormens budskap
Ios i mitt hjerte
Ashramen i Rishikesh
Kosmiske lotuser
En indisk yogi på Tronfjell

(1) Paramanandas smil

Uventet besøk fra Syd-India
Brev fra Swami Paramananda Giri
Fangenskap i Rishikesh
Første møte med Paramananda
Tripti Ma
Fem dager i Ranchi
-Mantra-diksha
-Ramakrishna darshan
-Problemer i Alvdal

(2) Meditasjonens kunst

Tilpasning til Banagram
Livet i Paramananda Mission
Mental kommunikasjon
Reisen til Syd-India
Mahashivaratri og Balyogi-darshan
Malaria og sannyasa
Om-karam
Banagram og Kathmandu
Malaria i Norge

(3) Transcendens

Sadhana på Shantibu
Fresende kundalini
Innenfor Paramanandas aura
Guru kripa
Besøk av venner fra Norge
Asgeirs bortgang
Turiya på Shantibu
”... slik rishiene puster”
Baul i Himalaya

(4) Samlivet med Paramananda

Ankomsten til Norge
Paramanandas tilblivelse og livshistorie
Fredsplatået på Tron
Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse
Baul på Tronfjell
”... vi er nesten den samme ...”
På Inter-Rail i Europa
Nord-Norge-tur
Tapt manuskript

(5) Fredsuniversitetet på Tron

Valfart til Banagram
Hulene ved Udayagiri
Tripti Ma kommer til Norge
Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Paramananda kommer igjen til Norge
Piknik på Ganges
Paramananda til Norge for tredje gang
Livskunstkurs ved Savalen
Vanskeligheter og intrigespill

(6) For evig Paramananda

Siste fremtreden i Norge
Budskap og forutsigelser
Paramananda forlater sin fysiske kropp
Stor sorg i Banagram
Splittelse og oppløsning
Paramanandas siste leksjon
Essensiell lære
Hvem er Paramananda?
Paramanandas dikt ”Jeg”

Utleddning

Reinkarnasjon og Rishier
Øst og Vest
Vitenskap og åndelighet
”Sjel” og sinn
Guru og Sishya (lærer og elev)
Søken etter Sannhet
Formålet med livet

Etterord

PARAMANANDAS SMIL

Mantra-diksha

Etter noen dager spurte jeg ham om han kunne innvie meg i meditasjon med mantra, siden jeg aldri tidligere hadde mottatt noe slikt fra noen andre. Jeg hadde lest om betydningen av mantra og trodde det var helt essensielt for meditasjon, men uten at jeg egentlig hadde så mye ide om verken mantra eller innvielse. «Å, ønsker du mantra?», spurte han tilbake, lettere overrasket, direkte til meg på engelsk. «Det er ikke nødvendig, men OK, du skal få det.» Han tok meg straks med inn på rommet sitt og lukket døra så vi ble alene. Deretter ba han meg sitte på gulvet foran ham i meditasjonsstilling, hvorpå han innviet meg og hvisket mantraet inn i øret mitt. Og så ba han meg om å meditere på det etter den metoden han nettopp hadde lært meg. Da han sa mantraet fikk jeg ikke helt umiddelbart tak i det fordi uttalen virket noe fremmed, men jeg var mer enn hundre prosent innstilt på å forstå hvilket sanskritord det var, så ved intens konsentrasjon forsto jeg det plutselig og så det foran meg slik det skrives med latinske bokstaver. Jeg hadde sett det nevnt et par ganger i bøkene til Sri Ananda, men aldri forstått hva det betydde. Men nå, etter bare noen få repetisjoner av ordet hvor den riktige uttalen, slik Paramananda hadde hvisket den til meg, var helt essensiell, ble betydningen fullstendig klar for meg. Jeg forsto mantraet mitt bare sekunder etter at Paramananda hadde overført det til meg.

Paramananda i meditasjonspositur, Ranchi, Bihar, India 1983. Foto: BP.

Etter det, mens jeg satt der og mediterte, begynte det å skje ting i kroppen min. Først ble min høyre kroppshalvdel varm og begynte å svette intenst, og deretter skiftet det side og min venstre kroppshalvdel opplevde det samme. Kroppen min var helt tydelig delt i to med klare grenselinjer mens dette skjedde, noe jeg aldri hadde opplevd før. Hele tiden hadde Paramananda sittet på senga si ved siden av meg og iaktatt meg nøye, og etter at jeg åpnet øynene igjen og kom ut av meditasjonen, spurte han meg om hvordan det hadde gått.

Jeg fortalte ham da om den følelsen i kroppen som jeg hadde hatt. Han sa det var *ida* og *pingala* (sentralnervesystemet som styrer henholdsvis venstre og høyre del av kroppen) som hadde arbeidet og blitt rensset, og at kroppen nå var rede for at *sushumna* (som er del av astralkroppen og ligger i ryggraden midt mellom *ida* og *pingala*, og hvis aktivitet er helt essensiell for åndelig liv og utvikling) ville begynne å virke. Vi fortsatte å snakke sammen en stund, og Paramananda sa mange oppløftende ting om meg for å gi meg selvtillit. Da vi forlot rommet hans og gikk ut til de andre, fortalte han dem straks at jeg hadde forstått betydningen av mantraet mitt med en gang, og det uten at jeg hadde nevnt noe som helst om det i vår samtale på rommet hans.

Om kvelden den dagen ble vi alle invitert til en stor syd-indisk familie i nabolaget, hvor vi ble traktert med hele 21 forskjellige matretter. Jeg hadde vært litt syk allerede fra dag to etter ankomsten, med forkjølelse og litt feber, og hadde derfor en del slimutskillelse. Syd-indisk mat kan ofte være ekstremt sterk med adskillige overdoser av chili, og denne middagen var muligens ekstra sterk til ære for Paramananda.

I hvert fall fikk jeg alvorlige vansker midt under middagen med pusteproblemer, og måtte hoste kraftig. En gedigen klase med slim kom opp gjennom både munn og nese, og jeg fikk akkurat løftet hånden min opp tidsnok til å fange det opp og samtidig skjule det. Med venstrehånden fikk jeg lirket opp lommeørkleet mitt fra høyrelomma i skjorta mi, og behendig fjernet alt det uappetittlige uten at noen hadde fått nevneverdige synsforstyrrelser. I India skal du helst rape langtrukket og inderlig etter måltidet, og enkelte steder må du også gjerne prompe høyt, men du må for all del ikke pusse nesa. Det er skikkelig ille. Alle kulturer har sine særegne skikker!

Siden jeg var litt syk og hadde feber, og siden Devedranath og jeg sov i dagligstua om natta, lot Paramananda meg få hvile på rommet hans i hans egen seng om dagen. Jeg tenkte for meg selv der jeg lå at en slik situasjon ville vært helt utenkelig i ashramen i Rishikesh, hvor Swamiji alltid holdt lang avstand til alle andre, som om vi var urene med uhelbredelige sykdommer. Men Paramananda tenkte overhodet ikke slik – han var naturlig og praktisk, og fremfor alt vennlig og omsorgsfull. Da jeg fortalte Paramananda om mitt opphold hos gurun i Rishikesh og forskjellige ting som hendte der, ristet han på hodet med et strengt uttrykk i ansiktet og sa med sint stemme: «Folk som ham har ingen samvittighet!»

En gang, nesten et helt år senere, hadde jeg en drøm hvor både denne gurun og Paramananda var til stede samtidig, og vi befant oss ved Ganges et sted i Rishikesh. Swamiji hadde malt ansiktet sitt helt kritthvitt, og sa at hvis man går med hvitmalt ansikt i Ganges med vann opp til halsen i flere år, ville man til slutt lære å bevege seg slik som Ganges. Dette holdt han på med å demonstrere i vannet for en liten gruppe disipler. Paramananda og jeg, samt noen til, sto på bredden av Ganges og observerte det hele, mens Paramananda forklarte og kommenterte det som hendte. Og jeg forsto hvor suveren Paramananda var i forhold til denne gurun, som bare lærte om effekter og fenomener, mens Paramananda lærte om selve «substansen» – om selve Livet i seg selv.

Paramananda med familien Chakraborty, Ranchi 1983. Foto: BP.

Ramakrishna darshan

Ved en anledning da jeg duppet av mens jeg hvilte i senga hans i Ranchi, så jeg i drømme Sri Ramakrishna som satt i *samadhi*. Samtidig opplevde jeg kroppen min som forferdelig tung, som en stor steinblokk. Plutselig ble den delt opp i flere deler for så til slutt gradvis å forsvinne helt og bli fullstendig oppløst. Da jeg litt senere fortalte dette til Paramananda, forklarte han at denne drømmen betyr at alle mine kroppar – den fysiske kroppen, den astrale kroppen og den kausale kroppen, med alle deres underordnede kroppar – nå blir rensset for alle sine urenheter. Han sa at jeg nå ville få renhet og gjøre meget god *sadhana* i Norge. Og så la han til at det var veldig bra at jeg var blitt syk der og hadde sett Ramakrishna i drømme, for han viste seg bare meget sjelden for folk. Dette skjedde før innvielsen min og var første gang jeg drømte om Ramakrishna (senere skulle jeg få se ham i drømme flere ganger).

Ved en annen anledning spurte jeg Paramananda om han kjente til Sri Ananda? «Ja», svarte han straks på

engelsk, og fortsatte: «Hver gang mitt sinn vandrer til Alvdal, hører jeg den triste stemmen til Anandacharya som sier: ‘Aldri har det kommet noen god mann til meg – aldri har noen forstått meg.’» Dette overraskende utsagnet gjorde stort inntrykk på meg – det gjenga så akkurat smerten i Sri Anandas liv i Norge, slik jeg kjente det fra Einar Beer, notater og skrifter, men uten at akkurat disse ordene noen gang hadde blitt nedtegnet noe sted og kunne leses. Og det var akkurat slik han kunne ha sagt det selv. Så for meg ble det utvilsomt en bekreftelse på at Paramananda virkelig kjente hans sinn og sjel.

En gang da vi snakket om forskjellige typer menneskekrepper, som gikk på de mer umiddelbare visuelle, fysiske trekkene, og Paramananda kommenterte hva slags kropp vi hadde som var til stede, sa han for eksempel at den ti år gamle dattera i huset hadde «egyptisk kropp» (hennes ansikt hadde visselig typiske egyptiske trekk), mens Devendranath hadde «gresk kropp» (han så ut som en gresk gud!). Da de andre spurte ham hva slags kropp jeg hadde, svarte han på engelsk: «indisk yogi-kropp».

Chakraborty-familien besto av far, Ramen, og mor, Måna, og ei datter og en sønn. De var som indere flest meget gjestfrie, og i tillegg snakket de godt engelsk. Da vi ankom første dagen, forhørte moren i huset seg ganske snart om hva som var min livrett. Jeg svarte litt brydd «*khir*», som er den indiske, utsøkte varianten – eller kanskje rettere sagt originalen – til risengrynsgrøt. Og straks gikk hun i gang med å lage *khir* til meg! Det var en berikelse på flere enn en måte å få bo i deres hjertevarme hjem disse dagene!

Tidlig dagen etter *mantra-diksha* måtte jeg forlate Ranchi for å reise til Kalkutta. Flyet mitt tilbake til Norge gikk neste dag. Paramananda var gravalvorlig fra morgenen av og sa at det var best at Devendranath ble med meg. Vi reiste tidlig, og jeg tok farvel med Paramananda på tradisjonelt vis ved å berøre føttene hans med pannen min. Han sto urørlig ute på trappa og så meget alvorlig ut. Og da vi kjørte av gårde i Chakrabortys Ambassador, så jeg gjen-

nom bilvinduet at han sto slik så lenge vi hadde øyekontakt. Han hadde hele tiden sett intenst på meg. Etter bare noen få hundre meter mistet bilen plutselig det ene hjulet i fart, heldigvis uten personskader for noen, verken for oss inne i bilen eller alle menneskene utenfor. Vi kunne bare greit gå ut av bilen og fortsette med sykkelrosje til busstasjonen. Men hele reisen inn til Kalkutta ble forferdelig slitsom både fysisk og psykisk, og jeg utviklet etter hvert også en dundrende hodepine. Vi måtte skifte fremkomstmiddel flere ganger underveis, og hele tiden haste som besatt for å rekke fram i tide til de forskjellige skiftene. På den måten fikk vi omtrent ingenting å spise heller, og måtte reise det meste av veien på tom mage.

Da vi endelig kom fram til familien til Tripti Mas hjem ved flyplassen i Kalkutta sent på kvelden, var marerittet over, og vi kunne virkelig slappe av. Da jeg nesten halvannet år senere møtte Devendranath igjen neste gang jeg kom til India, fortalte han meg at etter at han hadde returnert til Ranchi, hadde Paramananda fortalt ham at det lå i min skjebne at en større ulykke ville hende meg den dagen vi to hadde reist derfra, og at det var årsaken til hendelsen med bilen og alt det slitsomme ellers. Men selv om reisen var en stor påkjønning, ble den store ulykken visselig avverget. Jeg hadde tydeligvis truffet Paramananda i siste liten, for jeg var ikke et øyeblikk i tvil om at han på en eller annen måte hadde hjulpet meg.

Familien Chatterjee tok vel imot oss og ga oss mat, godt selskap og hvile. Tripti Ma og Saswati var også der og hadde ventet på oss noen dager allerede. Om morgenen dagen etter besøkte Devendranath og jeg en av Paramanandas unge disipler som for tiden holdt til i nabolaget da han studerte homeopati i Kalkutta, nemlig Swami Satchidananda. Han var en flott gutt som sang flere sanger for oss med kraftfull stemme. Som med alle Paramanandas sannyasins som jeg hadde møtt, følte jeg nærhet også til ham. Og samme kveld, torsdag den 7. juli, tok Saswati og jeg farvel med alle og reiste fra Dum-Dum flyplass med fly via Moskva til Norge.

Devendranath, Swami Vishuddhananda, og Swami Paramananda, Ranchi, Bihar, India 1983. Foto: BP.

Bjørn på Tronsvangen i Alvdal, Norge, en gang i 1980-årene, med mange mørke, tunge skyer over. Foto: Saswati.

Problemer i Alvdal

Det ventet harde tider i Norge. Problemer på flere fronter tårnet seg opp for hver dag som gikk. Det var problemer og påvirkninger utenfra som hadde oppstått i tiden før jeg reiste til India, og noen av de mest alvorlige av disse oppsto gjennom Saswatis mentale ubalanse. På et tidspunkt da det var virkelig ille – da alle disse kreftene begynte å virke helt samkjørte mot meg og den stiftelsen jeg bestyrte (Swami Sri Ananda Acharya Stiftelse) – og jeg virkelig ante fare på ferde, ba jeg en intens bønn til Paramananda om hjelp. Saswati var på rommet sitt i gamlehuset på Shantibu, mens jeg var på rommet mitt i kontorbygningen. Etter en stund ser jeg fra vinduet mitt at Saswati kommer med en viss fart ut fra gamlehuset, slenger døra igjen etter seg, og forsvinner småløpende ut fra gårdsplassen og nedover veien, bare med en bærepose i handa. Hun blir borte – søkk borte i ukevis – og ingen i hennes familie eller omgangskrets verken så eller hørte noen ting fra henne. Dette hendte i midten av august, og jeg hørte ingenting før jeg plutselig en dag i begynnelsen av oktober fikk brev fra Devendranath om

at Saswati var der i India hos dem og hadde vært der siden første september!

Dette var en stor overraskelse, og først mange år senere fikk jeg høre fra Saswati hva som egentlig hadde hendt på Shantibu den augustdagen i 1983, og som var årsaken til denne plutselige India-reisen. Men før det, da jeg selv kom tilbake til ashramen i Banagram neste gang, hadde Paramananda med bare få ord så vidt omtalt dette, men som jeg da ikke kunne sette i sammenheng eller forstå. Han hadde smilende sagt til meg en gang vi gikk alene sammen fra landsbyen til ashramen om natta: «Å Bjørn!, du følte så mange problemer i Alvdal at jeg måtte dra dit. Jeg sa til Saswati at hun måtte dra derfra, men hun misforsto meg og kom hit.» Det var alt han sa. Jeg sto igjen som et stort spørsmålstejn – «måtte dra dit?» – og ville ikke spørre ham noe mer om det. Så det ble ikke snakket noe mer om dette, og det hele ble glemt. Inntil altså Saswati ved en anledning ganske tilfeldig kom til å nevne det for meg, kanskje omkring ti år senere. Hun fortalte meg at mens hun satt på senga i rommet sitt, hadde helt plutselig Paramananda bare stått der på gulvet foran henne i kjøtt og blod, og sagt til henne at hun måtte reise fra Shantibu. Hun var blitt helt skrekkslagen av denne hendelsen, og trodde nesten ikke sine egne øyne, men hun oppfattet det som om Paramananda ville at hun skulle komme til ham i India.

Paramananda hadde altså materialisert sin fysiske kropp på Shantibu, og dette var den første av i alt tre ganger han kom dit og reddet livet mitt. Det hadde sikkert vært nødvendig å vise seg fysisk for Saswati, men for meg de to andre gangene kom han i sin astralkropp.

Saswati var altså i India, men det gikk ikke mange dagene før hun igjen dukket opp i Norge, og problemene fortsatte. Det var en smertefull og uholdbar situasjon både for henne selv og for alle andre rundt henne. Og nettopp som dette var som verst, og stiftelsen som jeg ledet til stadighet utenfra ble møtt med trusler om rettssak og diverse granskninger fra myndighetene, alt framsatt på falskt grunnlag, ble en av mine aller nærmeste venner utsatt for en forferdelig landbruksulykke i Sverige. Det var min fetter Asgeir som hadde falt ned i en roterende gjødselskrue i gulvet i et stort hønseri, på et stort gårdsbruk hvor han arbeidet. Det endte med at han måtte amputere det høyre benet sitt over kneet. Dette skjedde i januar og februar 1984, og jeg slapp alt jeg hadde i hendene og reiste straks til Sverige, og var der hos ham på sykehuset en hel måned. Jeg overnattet ofte i en ledig seng ved siden av ham på sykehusrommet hvor han lå, og en av de siste dagene der hadde jeg en drøm hvor jeg så Asgeir og meg selv, og en felles venn av oss som het Glenn, sammen i Banagram ashram hos Paramananda i India. Drøye åtte måneder senere ble drømmen en realitet.

Forfatterens fetter, Asgeir, med sin benprotese (høyre ben), i Sverige en gang i 1980-årene. Foto: BP.

Hele tiden etter mitt første møte med Paramananda i India var mitt sinn – særlig underbevisstheten – blitt ekstra aktivt, og ofte opplevde jeg enorme drømmer og opphøyde visjoner nattetid. Disse utspant seg når sinnet mitt var i drømmetilstand, eller helst i overgangen mellom drøm og våken tilstand, som Paramananda pleide å kalle «før-bevisst» («pre-conscious»). Ved siden av utallige drømmer med Paramananda, drømte jeg veldig ofte om forskjellige store helgener og vismenn, men også om kobraer og slanger av forskjellig slag. Dette var svært levende drømmer, og de som jeg syntes var mest betydningsfulle av disse, pleide jeg å skrive ned i en notisbok straks etter at jeg hadde våknet.

En gang jeg hadde «flyktet» til Sverige og lånte den lille hytta til Asgeir noen dager høsten 1983, for å komme litt vekk fra alle problemene i Alvdal, opplevde jeg en av mine sterkeste drømmer noen sinne. Det skjedde faktisk på Saswatis fødselsdag i september, og hun var også til stede i drømmen som tilskuer. Klokken var mellom tre og halv fire om natta, og utenfor var det et kraftig torden- og regnvær. I drømmen befant jeg meg i en åpen skog hvor jeg så et par mindre ormer. Muligens var jeg blitt bitt, for jeg hadde et lite sår på foten som så akkurat ut som et stikk etter to huggtenner. Jeg beveget meg rundt ormene og så plutselig at flere og flere ormer kom til syne. Men så skjedde det merkelige at ormene vokste og forandret seg til store kobraer som sto i oppreist stilling, tolv stykker i alt. Først følte jeg frykt og ville prøve å komme meg vekk derfra, men så innså jeg at jeg var fullstendig omringet av kobraene og at flukt var nytteløst. Da oppdaget jeg at hver kobra var utsmykket med masse gull og edelstener, og at de hadde et guddommelig vesen

ved sin side, like skinnende utsmykket. En av de oppreiste kobraene og guden ved dens side særmerket seg ved at de begge hadde lys himmelblå farge, og dette var den kobraen jeg også hadde sett aller først. Den hadde jeg ikke følt noen som helst frykt for, men derimot heller en slags dragning mot. Dennes guddom var den ledende og mest fantastiske av de alle, og jeg skjønnte at det var selveste Krishna i all sin herlighet og prakt som sto foran meg. Det hersket en helt ubeskrivelig og intens atmosfære der – noe meget dypt, opphøyet og guddommelig – og samtidig ytterst mystisk og okkult. Jeg har aldri verken før eller senere drømt om Krishna, og heller aldri i dette livet vært spesielt opptatt av ham, så denne opplevelsen var høyst merkelig og overraskende, og gjorde et dypt inntrykk på meg. Alt var så intenst magisk!

En annen gang, tidlig i april 1984, drømte jeg om Kali Mata. Jeg forsto ikke straks at det var moder Kali, men så på henne som en *yogini*. Hun var svært mørk i huden med et stort og langt hår, og var helt naken. Hennes nakenhet distraherer meg overhodet ikke, men virket bare helt naturlig. Hun holdt på å gjøre noen merkelige fysiske øvelser som hun gjerne ville lære meg. Jeg spurte henne om hun noen gang hadde drevet med *hata-yoga*? «*Hata-yoga* er bare for de som ønsker makt», svarte hun negativt. Jeg protesterte og tenkte at hun umulig kunne vite hva *hata-yoga* var, og begynte så å vise henne eksempler på noen slike øvelser. Hun gjentok dem med den største letthet, var helt utrolig myk i kroppen, og viste at hun kjente dem alle meget godt. Så gjorde jeg *bujangasan* – kobrastillingen – og hun tok straks etter med en aldeles fantastisk utførelse. Mens vi begge står halvveis oppreist i kobrastillingen, sier hun plutselig: «Nå føler jeg at en godvilje kommer fra den kobraen der borte.» Og så fulgte en hendelse med en stor kobra eller to som jeg ikke skal komme nærmere inn på, men jeg bare nevner det her for å illustrere hvor mye jeg drømte om slanger og oppreiste kobraer på den tiden. De var alle uttrykk for min oppvåkne *kundalini* – selve urkraften i mennesket som i India er symbolisert som en kobraslange, og hvis oppvåkning og aktivitet er helt avgjørende for all åndelig utvikling i et menneske – som nå naturligvis var vekket og aktivert etter innvielsen fra en virkelig *sadguru*, et realisert menneske.

Da jeg neste gang kom til India, fikk jeg i et privat hjem se en vanlig kalender med en illustrasjon av Kali, av den sorten det finnes mange forskjellige utgaver av og som henger i omtrent hvert eneste hjem i Bengal. Men til min store forundring hadde akkurat denne jeg så på veggen foran meg en helt til minste detalj nøyaktig gjengivelse av den *yoginien* jeg hadde drømt om tidligere. Til og med de samme trekkene og det samme uttrykket i ansiktet. Og denne utgaven av Kali var noe forskjellig fra alle andre, mer standardiserte utgaver, jeg har sett i Bengal. Den var på en måte mer naturtro i sin fremstilling, og Kali hadde ingen ornamenter på seg. Mens denne drømmen pågikk,

følte *yoginiens* nærvær meget intenst. Hun var mystisk, men samtidig følte jeg henne som en gammel venn. Og en meget subtil følelse «langt borte» – nærmest som en vag assosiasjon – lå der hele tiden om at hun egentlig var Paramananda.

Som et lite eksempel på en av de utallige drømmene jeg hadde med Paramananda på den tiden, kan jeg nevne en fra begynnelsen av mai 1984. Jeg befant meg her i Norge, og flere mennesker var til stede, bl.a. Saswati, Trishan og Devendranath. De to sistnevnte skulle gå for å hente Paramananda fra ett eller annet sted. Straks etter kom det et lite følge med sannyasins gående, og jeg følte meg sikker på at Paramananda var en av dem. Imidlertid kunne jeg ikke få øye på ham, og en av dem hadde for moro skyld dekket til ansiktet sitt slik at ingen skulle gjenkjenne ham. Jeg gikk rett bort til denne mannen, som talte til meg og sa: «Bjørn, kan du gjenkjenne hvem sin stemme dette er?» Jeg gjenkjente naturligvis med en gang den spesielle og behagelige stemmen til Paramananda, og ropte ut i full begeistring: «Guruji!», hvorpå jeg bøyde meg ned for å berøre hans føtter i respektfull hilsen. Han tok imidlertid raskt fatt i meg med begge hender før jeg fikk bøyd meg helt ned, fjernet tøyestykket som dekket ansiktet sitt, og omfavnet meg hjertelig. Og slik sto vi lenge og omfavnet hverandre sterkt og inderlig, i dyp, lykkelig gjenforening.

Dette var virkelig noe jeg trengte akkurat da, for min hverdag var til tider ekstremt slitsom med angrep av forskjellige slag og problemer som sto i kø. Det var folk utenfra som arbeidet utrettelig gjennom advokater og offentlige kontorer, både med lovlige midler og med mer tvilsomme sådanne, for å velte hele stiftelsen og å fryse meg ut fra

Forfatteren under et over tusen år gammelt, fredet eiketre på Ekenes ved Vänern i Sverige, på et av sine besøk til Asgeir i 1980-årene.

Under meditasjon her fikk Bjørn del i hva dette treet har vært vitne til gjennom over tusen år - det ble vist nærmest som en film i sinnet hans - og da han etterpå åpnet øynene, så han rett inn i øynene på et rådyr som helt uredd luktet på ham.

Foto: Asgeir Arnesson.

bygda, samtidig som Saswatis mentale luner kunne gi de utroligste utslag og var en konstant urofaktor. I tillegg til dette ble jeg stadig hjemsokt av min tidligere lærer fra Rishikesh som på astralplanet forsøkte med listige knep å vinne meg tilbake til seg igjen, samt at diverse andre identiteter på det planet også herjet fryktelig. Mine mange gode venner her i Norge, som jeg hele tiden holdt kontakt med og veldig ofte var sammen med, var imidlertid i høy grad med på å gjøre tilværelsen min levelig tross alt.

I året som fulgte etter at jeg kom tilbake fra India, var jeg mye på reisefot, og bodde for det meste bare innimellom på Shantibu i Alvdal. Jeg tilbrakte mye tid i Moss hos mine foreldre og hos Asgeir i Sverige, og dessuten besøkte jeg regelmessig Glenn og venner i Oslo og andre steder. De gangene jeg var i Alvdal, hadde jeg også veldig ofte besøk av disse vennene. Jeg tilbrakte hele juni måned 1984 hos gode venner i USA, og var sammen med Asgeir en uke gjest i en stor ashram i Gylling i Danmark, i juli samme året. Der traff vi den kjente, aldrende indiske guruen Swami Narayananda, som var disippel av Swami Shivananda – en av disiplene i den innerste kretsen til Sri Ramakrishna. Jeg fikk et ganske godt inntrykk av Narayananda, som var veldig imøtekommende og ga Asgeir og meg mye oppmerksomhet. Fra før kjente jeg flere av hans norske disipler hvor de fleste var sannyasins, og som ofte pleide å komme på besøk til Shantibu. Jeg hadde også lest alle hans bøker, som jeg fant interessante og til praktisk hjelp i mange situasjoner. Imidlertid forfektet han i de sterkeste ordelag den tradisjonelle indiske oppfatningen av *brahmacharya* eller fullstendig seksuell avholdenhet i tanke, ord og gjerning. Da jeg lot Paramananda få lese litt i hans bøker mange år senere på

Shantibu, og samtidig ba ham om en kommentar til at Narayanananda i mange av sine bøker erklærte seg selv realisert gjennom *nirvikalpa samadhi*, svarte han bare kort: «Jeg kan ikke tenke meg at en person som skriver slik om seksualitet kan være realisert.»

I august og september forberedte Asgeir, Glenn og jeg oss på å reise for en lengre periode til Paramananda i India, og den 23. oktober reiste vi med fly via Moskva. Asgeir, i egen-skap av å være en fire år yngre fetter som ikke bodde altfor langt fra der jeg selv bodde i barne- og ungdomsårene, hadde jeg vokst opp sammen med. Hans eldre bror, som bare var åtte dager yngre enn meg, han selv og jeg var som et trekløver som alltid var sammen i oppveksten, slik at han var mer som en bror for meg. Vi hadde mistet kontakten i hans ungdomsår, etter at jeg gikk på internatskoler og deretter flyttet til Alvdal, men fant tilbake til hverandre igjen i voksen alder med samme åndelige interesser. Som meg var også han militærnektet, men han tok det ett skritt videre og totalnektet, dvs. at han også nektet siviltjeneste, som var forbudt ved lov i Norge, og det var grunnen til at han hadde flyktet til Sverige. Asgeir var stor og røslig, med blank skalle og kraftig, rødt skjegg. Snill og raus, og alltid veldig seriøs i det han foretok seg. Glenn var en helt annen type. Han var en litt utsvevende musiker og billedkunstner som jeg hadde kjent fra mitt første år på folkehøgskole i ungdommen. Talentfull som kunstner, full av humor og

ablegøyer, men alltid lydhør for livets dypere aspekter.

Like før avreisen hadde jeg levert inn saksdokumenter til Oslo Byrett og betalt det nødvendige gebyret på hele tusen kroner. Det var en sak angående stiftelsen etter Sri Ananda som Einar Beer hadde opprettet i 1975, og som jeg altså hadde overtatt formannsvervet i etter Beers bortgang. Denne saken hadde gått så langt, via Fylkesmannen og Justisdepartementet, og tatt en slik håpløs vending, med opplagte saksbehandlingsfeil og grove juridiske overtramp, at jeg ikke så noen annen utvei enn å gå til søksmål mot selveste Staten ved Justisdepartementet. De var i ferd med frata meg kontrollen over stiftelsen ved å manipulere inn utenforstående medlemmer i et nytt styre som ikke bare var imot meg personlig, men også var imot stiftelsens formål. Og bak det hele sto personer som meget aktivt over lengre tid direkte hadde motarbeidet stiftelsen. Bare få dager før avreise hadde jeg ringt min advokat i Oslo, som akkurat da var svært opptatt med en stor sak og ikke hadde tid til å hjelpe meg, og hastig fått et par enkle råd om oppsettet til et prosesskrift og hva jeg måtte legge vekt på. Så jeg skrev altså hele prosesskriftet til saken selv, og da jeg etterpå leste det opp for min advokat over telefonen, svarte han at han ikke kunne ha gjort det bedre selv. Jeg stolte derfor på at det var godt nok, leverte det inn sammen med alle saksdokumentene, glemte lykkelig det hele, og reiste til India!

ORDLISTE (forenklet)

Anandacharya - navnet Paramananda brukte på **Swami Sri Ananda Acharya**, og det navnet på ham som er mest brukt i India.

brahmacharya – læretiden, eller den første av fire stadier i en hindus liv; selvdisiplin, spesielt i forhold til seksualitet.

bujangasan - 'kobra-stilling'; kjent stilling i fysisk yoga.

guru – 'fra mørke til lys'; åndelig veileder som tar bort uvitenhet og bringer visdom.

ida – venstre kroppsdels nervesystem.

khir – søt risgrøt kokt i melk.

kundalini – 'oppkveilet'; den sentrale, 'slangeliknende' kraften i mennesket som er årsaken til utviklingen av menneskekroppen (gjennom den slangeliknende ryggstøyle) ved dens nedstigning fra hodekronen gjennom ryggstøyle, og som forholder seg 'sovende' (og oppkveilet) ved tuppen av halebeinet etter kroppens fullføring, og utfører (passivt) alle de automatiske kroppsfunksjonene derfra, men som stiger (aktivt) opp gjennom ryggstøyle tilbake til utgangspunktet i hodekronen, hvis eller når individet våkner åndelig; basis for alt kroppslig og mentalt liv i mennesket.

mantra – hemmelig kraftord som frigjør sinnet.

mantra-diksha – innvielse med mantra fra guru.

nirvikalpa samadhi – den form for *samadhi* som er uten noe objekt i sinnet og som ikke kan forklares, til forskjell fra *savikalpa* og andre former for *samadhi*. Etter fullstendig *nirvikalpa samadhi* er det ikke lenger noen årsak til gjenfødelse. Se *samadhi*.

pingala – høyre kroppsdels nervesystem.

sadguru - Selvrealisert guru.

sadhana – 'som leder rett mot målet'; en persons åndelige sannhetssøken (som innbefatter personlig forpliktelse og øvelse); den samlede bestrebelse – fysisk, emosjonelt og åndelig – for å realisere livets høyeste mål.

samadhi – 'forening' ('sette sammen' eller 'bringe til harmoni'); fullstendig absorpsjon i meditasjon; det åttende og siste trinnet i klassisk yoga.

sushumna – «ledekanalen»; den sentrale og eneste vertikale kanalen i astralkroppen, som alle de syv *chakraene* er forbundet med, og som *kundalini* både kommer ned gjennom og stiger opp gjennom; styrer både *ida* og *pingala*, som er meridianene på henholdsvis høyre og venstre side av kroppen, i samband med den fysiske kroppens nervesystem. Se *chakra*, *ida*, *pingala*, *kundalini*.

Swami Narayanananda (1902-1988)- kjent indisk guru med stor ashram i Gylling, Danmark, og med flere disipler i Norge. Han var disippel av Swami Shivananda (1854-1934), som var en direkte disippel av Sri Ramakrishna.

Swami Satchidananda - født 1955 i Tripura, Øst-India; nå best kjent som Prashanta; brordisippel og god venn av forfatteren.

Fortsettelse følger i neste nummer i neste uke.